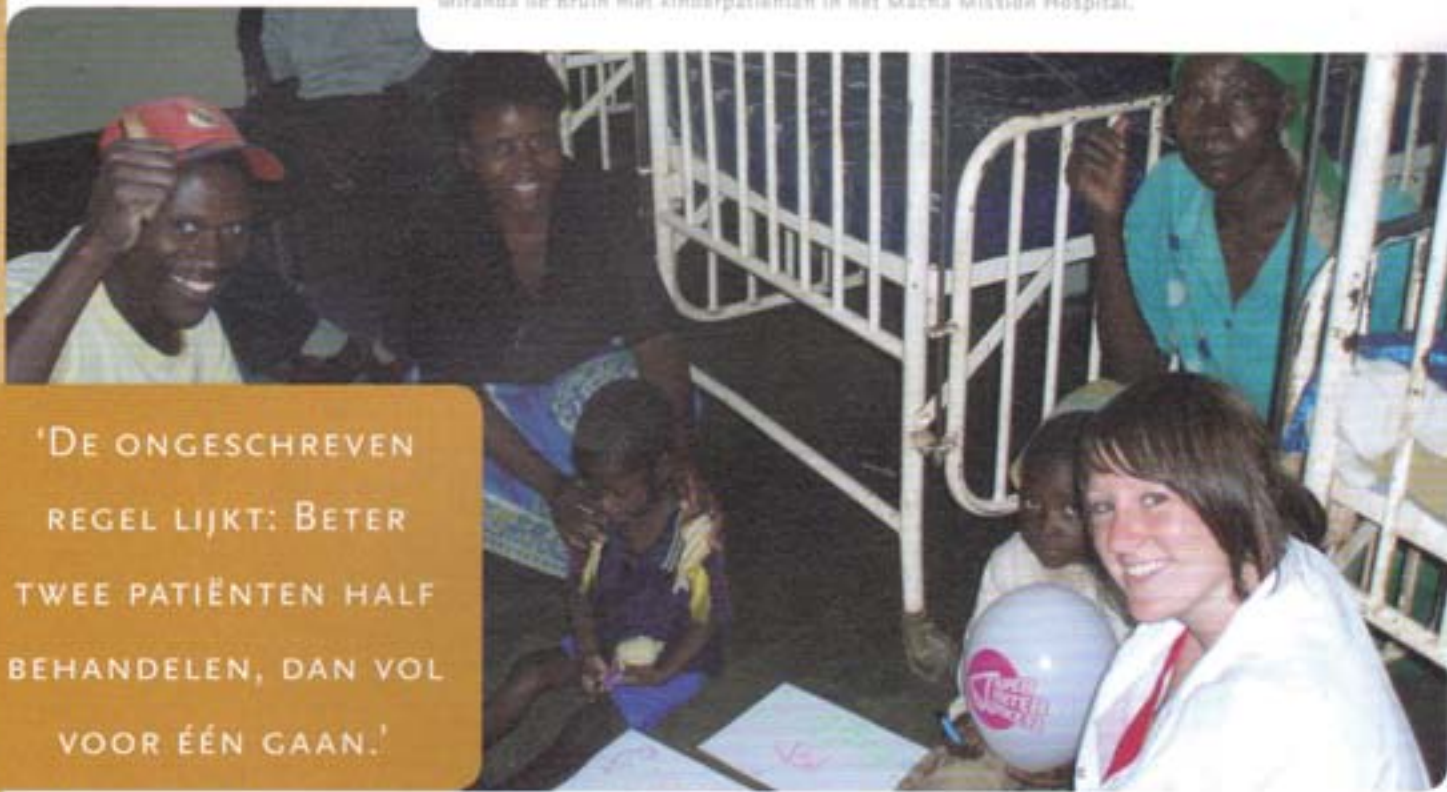

A woman with dark hair, wearing a white lab coat and blue gloves, is focused on a task in a hospital setting. She is looking down at her hands, which are holding a small object. The background is slightly blurred, showing what appears to be a patient bed with a yellow blanket.

MIJN MISSIE

Miranda de Bruin (22), verpleegkundige op afdeling Maag-, Darm- en Leverziekten, ging dit jaar voor twee maanden vrijwilligerswerk naar Zambia. In maart en april 2009 nam zij onbetaald verlof om zich in te zetten op de kinderafdeling van het ziekenhuis in Macha, het Macha Mission Hospital. 'Ik had het idee dat ik daar echt iets kon betekenen.'

Macha Mission Hospital

'DE ONGESCHREVEN
REGEL LIJKT: BETER
TWEË PATIËNTEN HALF
BEHANDELEN, DAN VOL
VOOR ÉÉN GAAN.'

Grote verschillen

Bij aankomst in Macha ontdekte De Bruin direct grote verschillen tussen de zorg in het Sint Franciscus Gasthuis en het Macha Mission Hospital. 'In Nederland liggen patiënten per ziektebeeld op een afdeling, in Macha bestaat het ziekenhuis alleen uit een mannen-, vrouwen-, kinder- en verlosafdeling.' Ook liggen patiënten in Nederland met maximaal zes patiënten op een zaal, terwijl in Macha een kamer met dertig kinderen en hun ouders werd gedeeld. De ouders liggen bij de kinderen in bed of naast hen op de grond. Zelf wilde De Bruin graag op de kinderafdeling werken voor kinderen van 0 tot 5 jaar. 'Communicatie met de ouders en kinderen was erg moeilijk, omdat zij geen Engels spreken. Alleen de verpleegkundigen en opgeleide mensen spreken Engels in Zambia', vertelt De Bruin.

Werkdag

'Mijn werkdagen bestonden uit dagdiensten van half 8 tot half 2. Er was weinig te doen, waardoor ik vaak om half 9 al klaar was. In Nederland heb ik de zorg over de hele zaal, ik doe alle werkzaamheden bij zes patiënten. In Macha is er één verpleegkundige voor de medicijnen, één die het eten verzorgt, één voor schone kleren, enzovoorts. Collega's in Macha vonden dat ze hard werkten, terwijl we

tachtig procent van de tijd niets deden. Het kleine beetje werk dat er nog was, vonden ze dan al te veel.' De Bruin vond het erg moeilijk als ze kinderen dood zag gaan. 'Je kunt namelijk niks doen, het zijn vooral medische fouten, die verpleegkundigen maken. Helaas zien zij zelf niet in dat iets fout is. Er lag zelfs een keer een kind al een paar uur dood op bed, dit was ze nog niet eens opgevallen. De medicatie die wordt gegeven, is echt een ramp.' De ouders in Zambia zijn zelf verantwoordelijk voor hun kind. Ze moeten een kind zelf wassen, eten en drinken geven. Verpleegkundigen rijden alleen de medicijnkar de zaal op, waarna de ouders zelf de medicijnen moeten komen halen.

Houding

'Het grootste probleem van de verpleging daar is houding. Ze snappen niet wat ze moeten doen. Ze kijken niet zozeer op een leven meer of minder.' Verpleegkundigen krijgen in Zambia een tweejarige opleiding. In tegenstelling tot Nederland, waar men zich aan regels en protocollen dient te houden, mogen leerlingen daar alles. 'Ik heb daar ook veel meer gedaan dan wat ik in Nederland op de afdeling mag doen. Ik kon in Macha totaal niet op collega's rekenen. Ook de artsen halen gewoon hun schouders op. Niemand maakt zich

daar druk. De ongeschreven regel lijkt: beter twee patiënten half behandelen, dan vol voor één gaan. Waar mee ze geen rekening houden, is dat die twee halve behandelingen geen behandelingen zijn en je dus beide patiënten verliest.'

Terug naar Nederland

'Ik was blij toen ik terug naar Nederland ging, omdat ik het die laatste week met al mijn frustraties echt zat was. Maar zodra ik thuis was, wilde ik terug naar Macha om weer te helpen. Ik heb het toch enorm naar mijn zin gehad in Macha. Hier thuis ga je alles beseffen en dat je, ondanks alles wat je allemaal hebt meegemaakt, daar veel hebt betekend. Hier zag ik pas hoe goed het in Nederland is: patiënten praten gewoon terug, alles wat ik nodig heb staat in de kast en ik kan de juiste medicatie toedienen. Wel had ik de laatste twee weken in Macha het idee dat er echt naar me werd geluisterd op de afdeling. Studenten vroegen mij soms om raad en ik had inbrengh bij de artsen. Ik hoop dat de afdeling stapje voor stapje vooruit zal gaan. Het is moeilijk om de houding daar te veranderen, maar ik hoop dat ik heb laten zien dat het ook op een andere manier kan.'